

Джерела та література

1. Бобко Л. О. Сучасний стан розвитку інноваційної діяльності підприємств. *Сучасний рух науки: тези доп. II Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (28–29 черв. 2018 р.)*. Дніпро, 2018. С. 35–39. URL: https://www.researchgate.net/profile/Musiyenko_Angelina/publication/
2. Марчук В. Є., Ремига Ю. С., Коломієць Р. О. Проблеми інноваційного розвитку підприємств. URL: <http://piei.iem.nau.edu.ua/numbers/36/March%20.pdf>

Сидорук В. – студентка

Науковий керівник: д. е. н., проф.

І. Спіфанова

Вінницький національний технічний університет, м. Вінниця, Україна

Особливості стратегічного управління інноваційною діяльністю підприємства

Стрімкий розвиток науково-технічного прогресу, що відбувається на світовому ринку, має свій особливий вплив на сутність усіх економічних процесів на підприємстві. Перехід української економіки до ринкових умов функціонування супроводжується зростаючим науково-технічним і технологічним відставанням від індустріально розвинених країн, але вітчизняний народно-господарчий комплекс має для розвитку достатній науковий і технічний потенціал. Один із основних недоліків у розвитку інноваційної сфери підприємств полягає у відсутності ефективної методики управління зазначеними процесами, що відповідала б національним особливостям та забезпечувала ефективний розвиток інноваційного потенціалу підприємства. Ефективна дієва система управління інноваційною діяльністю необхідна не тільки для суб'єктів господарської діяльності, що тільки створюються, але, перш за все, для вже діючих.

Важливість інноваційного розвитку для сучасної економіки України переоцінити неможливо. Адже саме завдяки інноваціям повинно бути досягнуто економічне зростання вже в найближчій перспективі.

Система стратегічного управління інноваційною діяльністю компанії є основою прогнозування майбутніх кризових ситуацій і антикризового управління господарюючих суб'єктів.

Розвиток інноваційної діяльності відбувається під впливом комплексу чинників, серед яких найбільш важливими є:

- прискорення науково-технічного прогресу;
- бюджетне фінансування пріоритетних наукових досліджень, які можуть стати основою базисних інновацій;
- створення і підтримка науково-дослідних і дослідно-конструкторських організацій, що забезпечують постійний приплив нововведень як продукту інтелектуальної творчості;
- державна підтримка розвитку інноваційної діяльності, стимулювання приватних інвестицій в інновації, в розвиток інноваційної інфраструктури;
- розвиток підприємницького середовища, що формує потреби в інноваціях, здатної прийняти їх на основі конкуренції.

Для планування та впровадження інновацій розробляються інноваційні стратегії. Інноваційні стратегії спрямовані на пошук найперспективніших напрямів розвитку організації, випуску нових видів продукції та послуг з використанням наукових досліджень, передових технологій, які забезпечують ефективне використання ресурсів [1].

Стратегія інноваційного розвитку підприємства має такі притаманні їй риси: процес її розробки закінчується формуванням загальних напрямків, які спроможні забезпечити його

економічне зростання; для неї істотним є посилення зворотного зв'язку, що дозволяє здійснювати пошук найбільш обґрунтованих рішень з безлічі нових альтернативних варіантів та корегувати раніше сформульовані стратегічні цілі інноваційного розвитку; їй притаманна невизначеність, що пов'язано з неможливістю передбачення шляхів розвитку тощо [2].

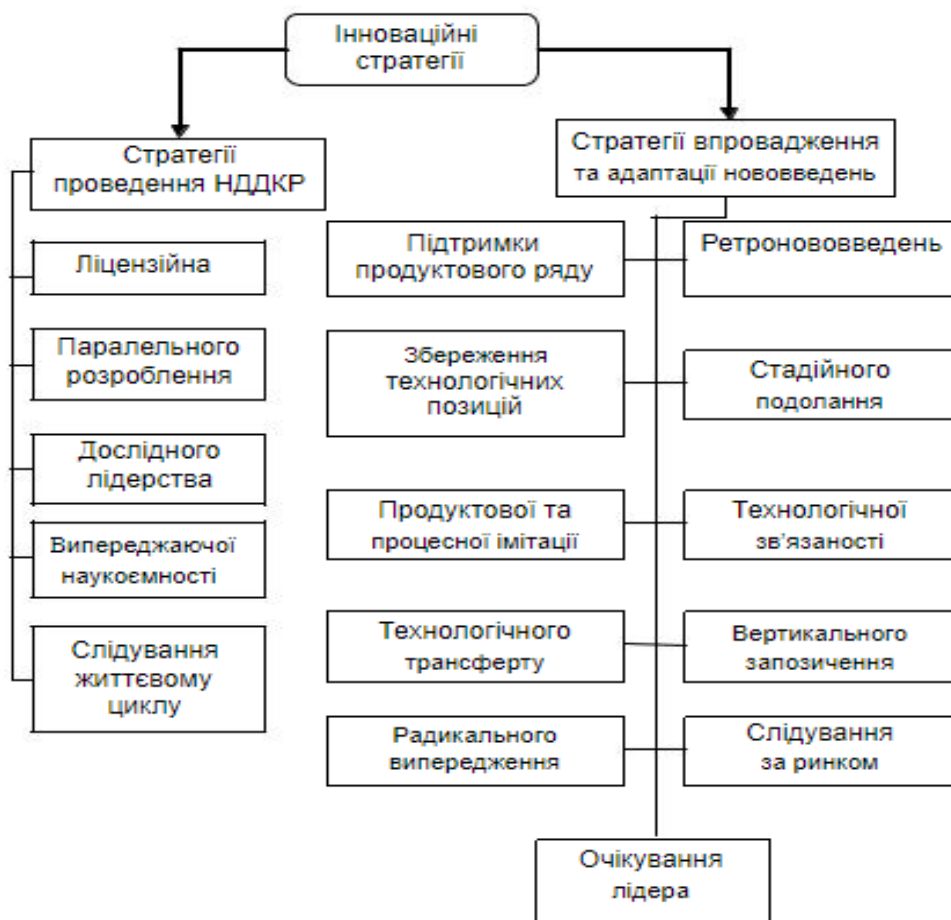

Рис. 1. Класифікація інноваційних стратегій (систематизовано за даними [2–6])

Нові економічні умови вимагають інтенсивної інноваційної діяльності, підвищення уваги до ефективності організації досліджень і розробок, організації нововведень на всіх стадіях життєвого циклу продукції, зниження інноваційних ризиків, скорочення термінів упровадження новачій.

Упровадження нового зазвичай містить елемент ризику. Будь-яка інновація втручається в існуючі виробничу діяльність і вносить зміни, які впливають на величину економічних показників – прибутку, собівартості, продуктивності праці, обсягів продукції тощо. Цим зумовлена обережність менеджерів щодо нововведень, їх бажання ретельно обґрунтувати кожен інноваційну пропозицію з точки зору майбутньої вигоди і нинішніх витрат.

Ефективні менеджери та власники, як правило, усвідомлюють, що нововведення пов'язані з ризиком. Разом з тим, інновація забезпечує новий рівень прибутковості, який за деякими розрахунками, у середньому на 25 % вищий, ніж традиційний. Цей прибуток, у свою чергу, визначає можливість розширення виробничої діяльності підприємства і є основним джерелом його розвитку.

Разом з тим, працівники підприємства можуть бути несприйнятливими до інновацій. Тому важливим завданням керівництва є стимулювання позитивного сприйняття інноваційних змін усіма працівниками через розроблення механізму стимулювання творчого пошуку, винахідництва, ініціювання дослідницьких проектів щодо перспективних напрямів діяльності підприємства.

Будь-яке нововведення починається з зародження ідеї [7].

Характеристика впровадження інноваційного процесу (складено за даними [3])

Характеристика	Інноваційний процес
1. Кінцева мета	Задоволення нової суспільної потреби
2. Шляхи досягнення мети	Численні і невизначені. Необхідне розроблення стратегій
3. Ризик у досягненні мети	Високий
4. Тип процесу	Дискретний
5. Керованість як цілісною системою, можливості планування	Низькі
6. Плани	Довгострокові, можливе їх коригування
7. Розвиток системи, у рамках якої здійснюється процес	Перехід на новий рівень розвитку. Необхідне розроблення проекту і програми реалізації стратегічних змін
8. Ступінь узгодження інтересів учасників процесу	Низький
10. Розподіл сфер відповідальності	Вимагає постійного перерозподілу
11. Форми організації	Гнучкі, із стабільною структурізацією

Таким чином, в організації стратегічного управління інноваційною діяльністю підприємства важливе місце належить розробці та реалізації інноваційної стратегії, на основі якої формується стратегічна звітність, яка відображає ключові показники ефективності інноваційної діяльності компанії.

Стратегічне управління інноваційною діяльністю дозволить активізувати реалізацію нововведень і більш ефективно здійснювати процес управління інноваційною діяльністю.

Джерела та література

1. Дойль П., Штерн Ф. Маркетинг, менеджмент и стратегии. Санкт-Петербург, 2007. 544 с.
2. Ансофф И. Новая корпоративная стратегия. Санкт-Петербург: Питер, 2009. 426 с.
3. Илишева М. М., Крылов С. И. Учет, анализ стратегического управления инновационной деятельностью. Москва: Финансы и статистика, 2014. 216 с.
4. Єпіфанова І. Ю. Формування інноваційних стратегій промислових підприємств у сучасних умовах. *Підприємництво та інновації*. 2020. № 13. С. 33–39.
5. Ансофф И. Стратегическое управление. Москва: Экономика, 2003. 303 с.
6. Єпіфанова І. Ю. Управління інноваційною діяльністю промислових підприємств: теоретико-методологічні аспекти фінансового забезпечення: монографія. Вінниця: ВНТУ, 2019. 384 с.
7. Fedoriv vlog. URL: <https://www.youtube.com/channel/UCKk1NczxrN2YoJDvjKpKVGw>

Сімшаг К. – бакалавр

Науковий керівник: к. е. н., доц.

Н. Ющенко

Донецький національний технічний університет, м. Покровськ, Україна

Проблеми інноваційного розвитку економіки України

Сучасне життя просто неможливе без розвитку науки та інтелекту, які в свою чергу створюють умови для швидкого конкурентоспроможного розвитку економіки. Тому значного успіху досягають ті країни, які спроможні розвинути інноваційно-технічний потенціал економіки. Перед економікою України стоїть вибір: або розвивати інновації та технології, або бути країною, яка поставляє сировину для більш розвинених країн. Для того, щоб підвищити конкурентоспроможність нашої країни, треба сформулювати нові механізми інноваційного розвитку